

BALOTELLI
DE BIOGRAFIE

Frank Worrall

Balotelli

DE BIOGRAFIE



Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2014

© 2013 Frank Worrall

© 2014 Uitgeverij Carrera, Amsterdam

Oorspronkelijke uitgave John Blake Publishing Ltd, Londen

Oorspronkelijke titel *Why Always Me? The Biography of Mario Balotelli, City's Legendary Striker*

Vertaling Luc de Rooy en Jonas de Vries

Omslagontwerp Jan van Zomeren

Omslagbeeld Marco Luzzani, Getty Images

Typografie Perfect Service

Fotografie Action Images

ISBN 978 90488 1985 0

ISBN 978 90 488 1986 7 (e-book)

NUR 491

www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Books bv



Dit boek draag ik op aan de trouwe Manchester Cityfans Craig Bodell en Caroline Sterling, aan Howard Cooper van *The Sun*, en aan de Italiaanse journalist Nick Pisa, die ik veel verschuldigd ben voor de achtergrondinformatie van Mario's jeugdijaren, en in het bijzonder voor Nicks interviews die hij in Italië maakte met familie, vrienden en kennissen van de voetballer.

INHOUD

Hoofdstuk 1	
Een verwarde jongen	9
Hoofdstuk 2	
Zijn jaren bij Inter	24
Hoofdstuk 3	
De strijd met Mourinho	36
Hoofdstuk 4	
Mancini, een surrogaatvader	53
Hoofdstuk 5	
Voor het geluk geboren	75
Hoofdstuk 6	
Welkom in Manchester	92
Hoofdstuk 7	
Een jongen in het blauw	106
Hoofdstuk 8	
Een topjaar	123
Hoofdstuk 9	
In het nieuws	134

Hoofdstuk 10
Een eind aan het leed 153

Hoofdstuk 11
Italiaanse hengsten 167

Hoofdstuk 12
Rood voor de ogen 191

Hoofdstuk 13
De Cantona van City 208

Hoofdstuk 14
Simpelweg kampioen 229

Hoofdstuk 15
Tussen feit en fictie 244



Balotelli viert zijn doelpunt tegen Atalanta in het Atleti Azzuri d'Italia stadion.



Balotelli wijst naar het embleem op zijn shirt nadat hij een tweede goal heeft gescoord voor zijn team. Inter Milan vs Siena 2009.



Coach José Mourinho bespreekt de strategie met Balotelli. Inter Milan vs Palermo 2009.



Inter Milan verslaat AS Roma en wint daarmee de Italiaanse Beker, 2010.

Spelers van Inter Milan Diego Milito (links) en Goran Pandev (rechts) feliciteren Balotelli met zijn doelpunt tegen Bologna in 2010.





Balotelli steekt zijn duim omhoog naar het publiek nadat Italië Engeland heeft verslagen met penalty's en door mag naar de halve finale.

Het winnen van de FA Cup in 2011, de eerste trofee van de club sinds 1976.

Ontroostbaar nadat Spanje Italië heeft verslagen en Europees kampioen wordt in 2012.



Hoofdstuk 1

Een verwarde jongen

9

Zijn jeugd was absoluut geen makkelijke tijd. Hij kreeg te maken met gezondheidsproblemen en armoede, en hij zou uiteindelijk bij een pleeggezin intrekken. Die moeilijke jeugd zou een sleutel-element blijken te zijn in zijn karakter als persoon én als voetballer. Zijn jeugdjaren vormden een factor in zijn onzekerheden, zijn problemen met weerbaarheid en in zijn gepijnigde psyche, die hem op latere leeftijd zouden kwellen toen hij een internationale sterspeler werd.

Mario Barwuah Balotelli werd geboren op 12 augustus 1990, in het Siciliaanse Palermo. Hij was de zoon van de arme Ghanese immigranten Thomas en Rose Barwuah. Mario, zijn drie jaar oudere zus Abigail en hun ouders, woonden in een krappe woning. Thomas bewees dat hij voor zijn familie zou zorgen door ieder weekend twaalf uur heen en terug met de trein te reizen op zoek naar productiewerk, vele kilometers bij zijn gezin vandaan. Rose bleef thuis en paste op Mario en Abigail. Maar Rose en Thomas kregen ook met andere problemen te maken, want Mario werd in zijn eerste twee levensjaren vaak in het ziekenhuis opgenomen. Bij hem werd kort na zijn geboorte een levensbedreigende aandoening aan zijn darmen vastgesteld, en hij moest een hele reeks operaties ondergaan.

Thomas zei hierover: ‘Mario kreeg te maken met darmcomplicaties en hij was er slecht aan toe. De medici vreesden dat hij het niet zou overleven. We lieten hem zelfs in het ziekenhuis dopen voor het geval hij zou sterven. Een jaar lang waren we doodsbang dat hij het niet zou redden. Hij was onze eerste zoon. We waren

zo trots toen hij werd geboren, en daarna kregen we te horen dat er kans bestond dat hij spoedig zou sterven.'

Maar Mario was een geboren strijder en op zijn tweede was zijn gezondheid enorm verbeterd. De familie verhuisde naar Bagnolo, een buitenwijk van Brescia, in Noord-Italië. Het gezin was nog altijd arm en woonde aanvankelijk samen met een andere Afrikaanse familie in een krap flatje. Dit voordat ze de sociale dienst om hulp vroegen door te benadrukken dat Mario nog maar net was hersteld van een operatie.

10

De medewerkers van de sociale dienst deden hun plicht; ze suggereerden dat het wellicht beter zou zijn als Mario zou intrekken bij een pleeggezin. Ze dachten dat Mario veel beter af zou zijn bij Francesco en Silvio Balotelli, een blank stel dat zelf al twee zonen en een dochter had. Francesco, destijds supervisor in een warenhuis voor de pastaindustrie, maar nu reeds gepensioneerd, en Silvio, oorspronkelijk verpleegster maar vervolgens bijna haar hele getrouwde leven al pleegmoeder, woonden in een groot huis in Concesio, een aangrenzend dorp. De sociale dienst wees de familie Barwuah erop dat deze stap hun zoon stabiliteit en troost zou brengen, iets wat hij nodig had nadat hij al zoveel had meegeemaakt.

Thomas Barwuah zei: 'Eerst twijfelden we, maar al snel besloten we dat het de beste optie was voor Mario. We zouden hem iedere week zien en we konden het allemaal erg goed met elkaar vinden.'

Kort daarop verhuisde de familie Barwuah naar een sociale huurwoning boven een rijtje winkels en kreeg, twee jaar na Mario's geboorte, opnieuw een zoon, Enoch, die ook profvoetballer zou worden. Thomas zei dat hij en zijn vrouw hadden ingestemd met een eenjarig pleegtraject, dat vervolgens werd verlengd met nog eens twaalf maanden. Maar de scheiding tussen de biologische ouders en hun zoon werd groter en bleek uiteindelijk onmogelijk te herstellen.

Thomas zei: ‘We meenden dat Mario, zodra onze problemen waren opgelost, bij ons terug zou komen. Maar iedere keer dat we probeerden hem terug te krijgen, verlengde de familie Balotelli het pleegtraject weer. We konden ons geen advocaat veroorloven om hier een juridische strijd over te voeren, waardoor Mario steeds meer van ons vervreemd raakte.

‘Hij kwam op bezoek en speelde met zijn broers en zussen maar hij had geen tijd voor ons, zijn eigen vader en moeder. Tien jaar lang wilden we hem terug, maar iedere keer als we daar een poging toe deden, blokkeerde de rechtbank ons voorstel.’

Mario groeide aldus op bij de familie Balotelli. Zelfs onder de hoede van een welgestelde familie had hij het af en toe erg moeilijk. Hij was immers het donkere kind van blanke ouders. Dit zou ervoor zorgen dat hij zijn Ghanese afkomst de rug toekeerde, dat hij de achternaam van zijn adoptieouders aannam en uiteindelijk de Italiaanse nationaliteit kreeg. Uiteraard kreeg hij op school en op straat te maken met racistische opmerkingen. Hij zou ‘zowel introvert als licht ontvlambaar’ worden – volgens hen die zijn ontwikkeling van dichtbij meemaakten. Zijn pleegmoeder Silvio Balotelli zou later zijn specifieke moeilijkheden omschrijven, toen ze opmerkte: ‘Hij mocht dan wel in Italië zijn geboren en opgegroeid, hij maakte ook de vernedering en de moeilijkheden mee van iemand die als buitenlander werd aangemerkt.’

Ik vroeg een bevriende psychiater om zijn licht te laten schijnen over Mario’s situatie. Ze zei: ‘Het is duidelijk dat hij problemen moet hebben gehad tijdens zijn jeugd. Hij moet een dubbele identiteitscrisis hebben meegemaakt. Enerzijds wist hij niet goed wie zijn echte ouders waren, en moet hij zich verward en wellicht schuldig hebben gevoeld omdat hij de voorkeur gaf aan andere mensen. Anderzijds moet hij woede hebben gevoeld ten opzichte van zijn biologische ouders omdat ze hem ter adoptie hadden gegeven.

‘En dan heb je nog het scenario van een donkere jongen die in een blank gezin opgroeit. Dat moet ook heel verwarrend voor hem zijn geweest. Hij is vast geregeld kwaad geworden en moest weerbaar zijn omdat hij opmerkingen van andere jongens te horen kreeg, al weet ik zeker dat zijn nieuwe familie daar liefdevol en beschermend mee omsprong. Het wijst allemaal op een jongeman met onderhuidse problemen – woede, wrok, verwarring en verdriet – en met al die problemen heb je er maar een kleine aanleiding voor nodig om te veroorzaken dat de bom barst. Ik kan me voorstellen dat de jongen licht ontvlambaar was. Hij zou uiteindelijk therapie nodig hebben die hem kon helpen emotioneel met zijn problemen om te gaan. En hij zou hulp nodig hebben om zijn temperament onder controle te krijgen en zijn demonen tot stilte te manen.’

Op dit punt gekomen mag ik niet nalaten Nick Pisa te bedanken, de Britse journalist die in Italië is gestationeerd. Pisa heeft onderzoek gedaan naar de problemen die Mario als jongen meemaakte; alle citaten in dit hoofdstuk komen van dat onderzoek. Pisa kwam via directe bronnen te weten hoe het getouwtrek tussen de Barwuaahs en de Balotelli's verliep, dat uiteindelijk zou leiden tot een breuk in de relatie tussen Mario en zijn biologische familie.

Pisa vertelt: ‘Volgens Mario werd hij door zijn familie in het ziekenhuis achtergelaten toen hij twee jaar was. Het is een bewering die Thomas en Rose pertinent ontkennen.

‘Ik volgde Thomas en Rose naar hun appartement, op de derde verdieping, in Bagnolo Mella, waar ze met hun drie andere kinderen wonen: de tweeëntwintigjarige Abigail, de zeventienjarige Enoch en de elfjarige Angel.

‘Thomas en Rose hebben zich altijd op de achtergrond gehouden sinds Mario in de schijnwerpers kwam toen hij op zeventienjarige leeftijd voor Inter Milan debuteerde, dit nadat hij door de Spaanse topclub Barcelona te licht was bevonden. Staalarbeider

Thomas had tranen in zijn ogen toen hij me trots de foto's toonde van een jonge Mario als baby en als peuter die opgroeide in het Siciliaanse Palermo, voordat ze noordwaarts trokken richting Brescia.'

Pisa zegt dat Thomas en Rose compleet overdonderd waren toen ze hoorden dat Mario had beweerd dat zij hem in de steek hadden gelaten. Thomas had gezegd: 'Mario was ervan overtuigd dat wij hem in het ziekenhuis hadden achtergelaten, maar dat is niet waar.' Ze waren nog meer geschokt toen bleek dat Mario had gezegd: 'Mijn biologische ouders zijn pas benieuwd naar me nu ik beroemd ben.'

Thomas vertelde Pisa: 'Ik ben erg kwaad op Mario. Hoe kan hij nu zeggen dat we alleen maar geïnteresseerd zijn in zijn geld – wat een onzin, we hebben hem alle liefde van de wereld gegeven.'

'We hebben nooit ruchtbaarheid aan deze zaak gegeven omdat we zijn carrière niet wilden verpesten, maar nu is het genoeg. Ik heb er genoeg van dat Mario zegt dat we hem in de steek hebben gelaten en ik heb er genoeg van dat hij zegt dat het ons alleen maar om het geld te doen is.'

Pisa vertelde: 'Foto's die in het huis hangen, geven blijk van wat een normaal gelukkige jeugd lijkt te zijn geweest: Mario speelt voetbal, Mario in pak tijdens een plechtigheid, Mario die speelt alsof hij met zijn broer vecht terwijl Rose opkijkt. Thomas liet nog een foto van Mario zien waarop hij met een voetbal in zijn handen naast een drie jaar oud vriendje staat, en Thomas zei: "Die foto werd genomen nadat hij uren in de regen had staan voetballen. We waren bij een vriend in Vicenza en toen de jongens terugkwamen, waren ze helemaal doorweekt, maar ze lachten en maakten grappen ook al waren ze zo nat. En mijn vriend zei tegen Mario: 'Je bent echt Super Mario.' En vanaf toen heeft hij die bijnaam." En Thomas voegde eraan toe: "Je kunt met eigen ogen zien waarom we van hem hielden en we houden nog

steeds van hem, daarom word ik zo kwaad wanneer ik hoor dat hij zulke dingen over ons gezegd heeft. We hoeven geen geld. We zijn christenen en elke ochtend dank ik God dat ik benen, armen en een lichaam heb en dat ik werk heb en mijn familie kan onderhouden. We maken ons niet druk over geld, want hoe meer geld je hebt, hoe meer je het respect voor God verliest. Ik ben gelukkig met wat ik heb en ik hoef niets meer, ik wil alleen dat het goed gaat met ons.”

Thomas vertelde ook dat gedurende Mario's vier jaar bij Inter Milan zijn zoon hem maar één keer had uitgenodigd om hem te zien spelen, en dat dat was toen ze in de Champions League tegen Chelsea moesten.

Pisa: ‘Thomas zei tegen me: “Op een dag was hij er met vier tickets en hij overhandigde ze aan zijn broer. Ik vroeg hem of ik mocht komen kijken en hij zei dat Enoch de tickets had en dat hij ermee mocht doen wat hij wilde. Ik wil niets van hem. Ik wil gewoon dat we goed met elkaar overweg kunnen. Nu is hij onderweg naar Engeland en zal nog beroemder worden. Ik denk niet dat ik daar naartoe ga om hem te zien. Misschien dat zijn broer of zijn zussen zullen gaan, maar wij niet. Hij is niet meer de jongen die hij vroeger was, toen hij altijd pret had en lachte. Hij haalde dan wel streken uit, maar nooit slechte.”’

Thomas beschreef Nick Pisa ook dat hij en zijn vrouw niet waren uitgenodigd voor de ceremonie waarin Mario op zijn achttiende verjaardag de Italiaanse nationaliteit kreeg. Nick vertelde dat Thomas had gezegd: ‘“We wisten nergens van, tot we het op het nieuws hoorden. Ik wist niet eens dat hij Balotelli als achternaam had aangenomen. Ik meende dat hij nog altijd onze achternaam droeg, maar hij verkoos een andere. Ik zou zo graag willen weten waarom hij ons zo behandelt.”’

Thomas voegde eraan toe: ‘Ik zag hem deze maand nog en hij vertelde ons dat hij naar Manchester zou verhuizen. Zoals elke

vader zou doen heb ik hem veel geluk gewenst. Ik was zo trots toen hij bij Inter ging spelen en ik ben nog altijd trots op hem. Maar ik zou zo graag weer zoals vroeger met elkaar omgaan.”’

Nick Pisa zou later ook een scheiding blootleggen tussen Mario en zijn oudere zus, Abigail Barwuah. Ze zou nog iets toevoegen aan de kritiek van haar vader door te zeggen dat Mario jarenlang geen contact had onderhouden met zijn biologische familie. Abigail zei verder dat hij zijn carrière op het spel had gezet met een reeks zware incidenten bij Manchester City. Ze herhaalde de woorden van Roberto Mancini, trainer van City, en van de Italiaanse bondscoach Cesare Prandelli, dat haar broer ‘iets rustiger aan moest doen’ of anders bestond de mogelijkheid dat hij ‘zijn carrière op de tocht zette’.

15

Abigail was kwaad geworden toen ze verklaarde dat Mario haar, net als zijn ouders, aan de kant had gezet. Een maand eerder was ze uit de Italiaanse versie van *I'm A Celebrity: Get Me Out of Here!* gestemd en ze had haar broer veroordeeld omdat hij niet had willen meehelpen met het voeren van telefoontjes vanuit de studio in Rome naar Honduras, waar de show plaatsvond.

Ze tierde: ‘Mijn broer heeft me echt teleurgesteld. Het is duidelijk dat ik niets voor hem beteken. Hij kwam niet eens naar de studio, hij belde niet één keer en ook zijn familie heeft hem niet meer gezien. Hij is erg egoïstisch, misschien wil hij niet dat ik een beroep op hem doe, maar ik kan het niet alleen. Ik ben blij dat ik heb kunnen tonen dat ik niet ben als hij.

‘Hij moet maar eens proberen in rustiger vaarwater terecht te komen. Ik kan zijn gedrag niet langer goedkeuren. Hij is eenentwintig en zet zijn carrière op het spel.’

Abigail vertelde verder: ‘Ik was zes weken weg met de show en ik hoorde helemaal niets van hem. Wanneer ik het heb over mijn broers, heb ik het alleen maar over Enoch en Angel. Na op *I'm A Celebrity* te zijn geweest, realiseerde ik me dat Mario niets om me

geeft. Hij had naar de studio kunnen komen om me zijn steun te geven, misschien om één keer te bellen. Hij belde niet tijdens de show en ook niet na afloop. Ik heb sindsdien niets meer van hem gehoord. In de zes weken dat ik weg was, belde hij niet eens om te horen hoe het met me ging, hij belde niet eens om te zien hoe het met zijn familie was. Angel wil hem niet meer zien. Misschien is hij kwaad omdat iemand anders in de familie ook beroemd is. Ik heb mezelf afgevraagd waarom hij zo doet, maar ik kan er geen antwoord op vinden. Mario heeft me nooit ergens mee geholpen, ook niet toen hij beroemd werd, en dan heb ik het niet over geld. Ik ben nooit onder de indruk geweest van zijn geld.'

Abigail voegde er nog aan toe: 'Wanneer hij het moeilijk had in het verleden was ik er voor hem. Ik was er toen iedereen hem kritiek gaf, maar nu krijgt hij zeker geen meer steun van mij. Ik vind het jammer dat het zo gegaan is, maar hij moet opgroeien. Hij is bijna eenentwintig en hij moet eens goed nadenken. Hij kan niet doorgaan met al die Balotelli-escapades. Het is iets anders als je fouten begaat op je achttiende, maar om die na je twintigste nog te begaan... Het wordt tijd dat hij volwassen wordt, anders zet hij echt zijn carrière op het spel. Ik ben blij dat ik heb deelgenomen aan *I'm A Celebrity* en daarmee heb bewezen dat onze familie heel normaal is en dat we ons niet gedragen zoals hij.'

Toen haar werd gevraagd of ze haar broer opnieuw zou willen zien, zei Abigail: 'Op dit moment niet. Hij heeft me echt teleurgesteld. Hij verdient mijn liefde niet en hij verdient het al helemaal niet als een broer te worden beschouwd.'

De familie Balotelli heeft altijd netjes gezwegen over deze zaak. En hoewel ze nooit commentaar heeft willen geven op de opmerkingen van de familie Barwuah, heeft Mario zelf een officiële verklaring uitgegeven, door te stellen: 'Ik heb mijn biologische ouders altijd gevraagd mijn privacy te respecteren, zoals mijn adoptieouders dat altijd hebben gedaan, maar ze luisteren maar

niet. Ik zie geen andere mogelijkheid datgene te herhalen wat ik twee jaar geleden ook al heb gezegd: als ik nooit de voetbalster Mario Balotelli was geworden, zouden mijn biologische ouders ook nooit interesse hebben getoond in mijn verdere leven. Ze hebben in het verleden onjuiste en vreemde dingen over me gezegd, om mijn adoptieouders in een slecht daglicht te plaatsen. Dit kan ik niet zomaar accepteren, zeker omdat mijn echte familie in Brescia woont, de familie die altijd van me heeft gehouden en die me heeft opgevoed. Dat is de enige familie die mij als Mario kent. Misschien is het niet bekend dat ik al zestien jaar onafgebroken bij deze familie heb geleefd, en dat de adoptieregeling elke paar jaar werd verlengd. Misschien weet men niet dat ik zelf al sinds mijn dertiende om adoptie vroeg, maar dat die adoptie pas in december 2008 officieel werd doorgevoerd.’

17

Hoewel Mario als tiener hoogstwaarschijnlijk identiteitsproblemen heeft ondervonden en hij last heeft gehad met overeind blijven in een Italiaanse samenleving die ook een racistische kant kende, had hij nooit problemen met overeind blijven op het voetbalveld – of in de tuin, of in het park dichtbij – want hij ontwikkelde zich tot een heel goede jonge speler. Zijn pleegvader Francesco heeft een groot aandeel in deze ontwikkeling gehad. Hij nam de tijd om Mario naar de trainingen te brengen, naar wedstrijden en naar alle andere activiteiten waaraan zijn pleegzoon, als de gedreven jongen die van sport hield, deelnam. Zo zat hij bij de scouts, speelde hij basketbal, trainde hij bij de plaatselijke atletiekvereniging met hardlopen, en deed hij aan zwemmen en vechtsport. Mario hield bijzonder veel van karate en judo. Er wordt weleens gezegd dat hij voor een vechtsport zou hebben gekozen als zijn voetbalcarrière op niets zou zijn uitgelopen.

Hij was dan wel niet de meest getalenteerde jongen op school, hij was zeker wel de grootste atleet en de beste voetballer. Op zijn persoonlijke website, www.mariobalotelli.it, benadrukt hij hoe-

veel hij de familie Balotelli verschuldigd is voor hun liefde, troost en aanmoediging. En hoe hij te weten kwam dat hij aanleg had voor voetbal: ‘Mario werd op 12 augustus 1990 geboren in Palermo, maar sinds zijn tweede woont hij in Brescia bij de familie Balotelli. Vanaf het prille begin zorgden moeder, vader, zijn broers Corrado en Giovanni en zijn zus Cristina (allen veel ouder dan hij) voor de kleine Mario, met al hun ouder-, broeder- en zusterliefde. Toen Mario vijf was, voetbalde hij voor het parochieteam van Mompiano en hij werd meteen ingedeeld bij de oudere jongens omdat hij technisch al zoveel vermogen had.’

Balotelli was op de goede weg een stervoetballer te worden; hij zou zelfs een van ’s werelds beroemdste voetballers worden. Maar zijn pleegmoeder Silvio was er niet van overtuigd dat hij op de juiste weg zat en beval hem meer tijd aan zijn studie te besteden of zelfs te overwegen basketballer te worden...! Giovanni Valenti, nu jeugdtrainer bij AC Milan, vertelde hoe hij Mario bij Mompiano had getraind, en hoe hij Silvio ervan overtuigde dat de toekomst van haar jongen in het voetbal lag. Valenti zei hierover: ‘Zijn moeder was niet gelukkig met de gedachte dat hij een carrière in het voetbal ambieerde. Toen hij op proef ging bij sterke lokale clubs, liet zij hem juist extra de tafels opzeggen, terwijl alle andere ouders dat juist minder deden.

‘Ze heeft zelfs eens geprobeerd hem met voetballen te laten stoppen en hem ervan te overtuigen te gaan basketballen. Ik werd kwaad en protesteerde, want dat zou een vreselijke verspilling van zijn talent zijn geweest. Hij was veel beter met voetballen dan zijn leeftijdsgenoten. En is dat nog altijd.’

Zelfs toen hij vijf was, bij Mompiano, had hij te maken met discriminatie. Mauro Tomolini, die het elftal van Mompiano trainde, zei dat ouders van andere ploeggenootjes hem uit het team probeerden te werken. Tomolini zei: ‘Toen hij hier op zijn vijfde kwam spelen, was hij het enige donkere kind tussen de tweehonderdvijftig spelertjes. De ouders van de andere kinderen